

[Lawaetz]

merne? På længere sigt nej. Skal man kurere en sygdom, må man se årsagerne i øjnene. Disse årsager er kort: manglende aktivitet. Hvorfor? På grund af manglende købeevne, som skyldes arbejdsløshed og faldende real-løn, som igen skyldes fortsat inflation og stadig stigende skatter og afgifter. Det betyder kort sagt et dårligt hjemmemarked.

Regeringen har bevidst ført denne politik for at nedbringe valutaunderskuddet og sin låneaktivitet. Nogle få tal beviser den efter fremskridtspartiets mening forkerte finanspolitik. Jeg kan blot nævne indenlandsk statsgæld ultimo 1978: 45 mia kr., ultimo 1979: 62 mia kr., ultimo 1980: 91 mia kr., ultimo 1981: ca. 130 mia kr., og anslået for 1982: 175 mia kr. I sandhed uhyggelige tal. Dette kæmpeudbud af statsobligationer med stor effektiv forrentning hænger igen sammen med manglende investeringslyst i erhvervslivet.

Der tales om forbedring af vor konkurrenceevne over for udlandet, men det er en sandhed med modifikationer. Den skyldes nemlig bl.a., at kronen er faldet så stærkt, hvilket lettest kan belyses ved at fortælle, at én krone var 100 øre værd den 13. marts 1979 – i dag er den 84½ øre værd. Det betyder, at udenlandsk gæld er steget, ikke alene for staten, men også for det private erhvervsliv, der fortrinsvis har lånt i hård valuta som schweizerfrancs, DM og dollars. I samme periode er pristallet steget 34 pct. Øget inflation er lig med øgede lønkrav, igen lig med forværret konkurrenceevne og faldende real-løn. Det er så logisk. Det er den onde cirkel, vi kan gøre færdig ved at tilføje, at det medfører stigende taktregulering for op imod 800.000 offentligt ansatte og stigende regulering af alle former for dagpenge.

På baggrund af dette dystre, men meget realistiske billede af situationen kunne det se ud, som om vi stod over for en uløselig opgave. Det er klart, at vil vi have et positivt resultat på lidt længere sigt, er det tvungende nødvendigt at sænke skattebyrden gennem offentlige besparelser, at lette erhvervslivets omkostninger i stedet for at øge bidragene til ATP, efterløn osv., at bremse udstedelse af statsobligationer for at få renten ned, at holde igen på lønstigninger, at tillade erhvervslivet at beholde lidt mere af dets overskud.

I en af statsministerens mange åbningstaler – det kan han ikke gøre for, men så læn-

ge der er så mange valg, må han gøre det – det var den 5. oktober 1981, siger han: »Vi skal sætte alle kræfter ind på en økonomisk politik, der skaber nye arbejdspladser i Danmark.« Jeg tror ikke rigtig på det, ganske enkelt fordi man fortsætter, hvor man slap, med øgede tilskud og mere eller mindre kunstig opbygning af job, alt sammen noget, der koster penge uden virkelig at øge produktion og eksport.

Det er således beklageligvis ud fra et socialistisk-økonomisk synspunkt vedrørende såkaldt erhvervsvenlig politik, vi skal betragte situationen. Er der på denne baggrund overhovedet noget, regeringen kan blive enig med fremskridtspartiet om? Ja, mærkeligt nok. Vi er principielt enige i den opfattelse, at det er bedre at give penge ud til noget samfundsnyttigt end til understøttelse.

Fremskridtspartiet var først med denne tankegang gennem vort såkaldte § 75-forslag. Denne paragraf i grundloven går som bekendt ud på, at alle borgere har ret til arbejde. Men i stedet for dengang at gå ind på en saglig debat blev vort forslag fejlet af bordet med hård og delvis usaglig kritik, anført af arbejdsministeren og hr. Kaj Poulsen. Nå, lad det være glemt. Det interessante var, at statsministeren i sin meget omtalte tale, Århus-talen, tog emnet positivt op. Det passede dengang ikke hans arbejdsminister, som i dag i sin redegørelse i høj grad går ind på denne principidé. Sådan kan det gå, og fremskridtspartiet kan heldigvis konstatere, at vort arbejde ikke har været helt forgæves.

Den hårde medfart skyldtes naturligvis, at vort forslag var strengere i sit princip: folk skulle ikke bare på papiret stå til rådighed for arbejdsmarkedet, men også i praksis. Masser af eksempler viser beklageligvis, at arbejdsformidlingen ikke fungerer helt, som den skal.

Læser man arbejdsministerens redegørelse på tværs, kunne man få den opfattelse, at vi kan uddanne os ud af arbejdsløsheden. Det er ikke rigtigt på længere sigt, for der skal jo være job bagefter til alle de unge, som får en fin uddannelse. Man skal også passe på ikke at gøre alle uddannelser så vidtgående, at der ikke er nogen til at udføre ganske almindeligt manuelt arbejde, som har lige så stor betydning i samfundet. I øvrigt glemmer man, at mennesker er forskellige; ikke alle har lyst eller evner til videregående teoretisk uddan-